

Σάββας Καλιοντζής

ΝΑ

ΤΑ

ΛΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Σάββας Καλιοντζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ : Αρχοντία Κάτσουρα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ : Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ : Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Μάιος 2024

ISBN: 978-960-468-377-2

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

A. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3, fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

<https://linktr.ee/m.siderisbooks>

ΆΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ
Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο
ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλαναγνωσία. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Σάββας Καλιοντζής

ΝΑ
ΤΑ
ΛΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

*Στη μνήμη των γονέων μου,
Θανάση και Ελένης*

Κεφάλαιο 1

Ο Μπέντζαμιν Μουρ είχε γερή κράση. Σαράντα πέντε ετών, οικοδόμος, αντιστεκόταν στον θάνατο, επιβεβαιώνοντας τη φήμη των σκληρών ανδρών του επαγγέλματός του. Επτά ημέρες στη μονάδα εντατικής θεραπείας, τα είχε καταφέρει περίφημα, ξεπέρασε τον αρχικό κίνδυνο και οι γιατροί ανέμεναν ότι θα επανέρχονταν οι αισθήσεις του. Είχε γλιστρήσει από την κορυφή ενός τριώροφου κτιρίου στο Δυτικό Μπρονξ, κατά τη διάρκεια συντήρησης της ξύλινης σκεπής. Αιτία ήταν η πρωινή δροσιά. «Γλιστρούσε αναθεματισμένα», είχε καταθέσει στην αστυνομία ο συνέταιρός του, όταν τον ανέκριναν για το περιστατικό. Ο Μπέντζαμιν βρέθηκε στο κενό δίχως να το καταλάβει. Ούτε καν ούρλιαξε, κόλλησε στο πεζοδρόμιο σαν έντομο -και αν δεν ήταν η τέντα από το μανάβικο του ισογείου, που έκοψε τη φόρα του σώματός του, θα καταντούσε πραγματικό ασπόνδυλο. Σπασμένα πλευρά, το δεξί χέρι, το δεξί πόδι, πολλαπλά τραύματα στη σπονδυλική στήλη, αλλά και βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση ήταν το αποτέλεσμα της πτώσης του. Μόλις που τον πρόλαβαν. Οι γιατροί τον διασωλήνωσαν αμέσως και άρχισαν την επανασυγκόλλησή του.

Τα δύο πρώτα εικοσιτετράωρα είναι πάντα τα πιο κρίσιμα και ο μεσήλικας οικοδόμος κατάφερε να βγει νικητής στη μονομαχία με τον θάνατο. Όλοι αισιοδοξούσαν,

και αυτή η αισιοδοξία έφερνε ένα αμυδρό χαμόγελο στα χείλη της γυναίκας και της αδελφής του, οι οποίες ξημεροβραδιάζονταν στον χώρο αναμονής του νοσοκομείου, παίρνοντας η μία τη θέση της άλλης. Πού να 'ξεραν όμως! Λογάριαζαν χωρίς τον ξενοδόχο.

Πλησίασα στον πρώτο από τους τρεις θαλάμους νοσηλείας της εντατικής, στον τέταρτο όροφο του Μετροπόλιταν Χόσπιταλ, που βρίσκεται στην 1η λεωφόρο της Νέας Υόρκης, ενώ το ρολόι έδειχνε μία μετά τα μεσάνυχτα. Όλα ήταν ήσυχα, ο διάδρομος κενός. Ήμουν μόνος. Ένιωθα πάλι εκείνη την υπερδιέγερση, εκείνο το φούσκωμα ψηλά στο στήθος που πίεζε να σπάσει τον θώρακα. Η θερμοκρασία του σώματός μου ανέβαινε, αισθανόμουν σαν να είχα πυρετό, ενώ το στόμα μου γέμιζε σάλιο, όπως το στόμα ενός πεινασμένου μπροστά στη βιτρίνα ζαχαροπλαστείου. Έτσι γινόταν πάντοτε. Θα ηρεμούσα όμως, τα συμπτώματα θα υποχωρούσαν μόλις πετύχαινα τον σκοπό μου.

Στάθηκα μπροστά στην πράσινη πόρτα του θαλάμου, ρίχνοντας πάλι μια τελευταία ματιά πίσω μου. Γνώριζα ότι στην πτέρυγα εκείνη δεν υπήρχε κανείς. Είχα αναλάβει τη νυχτερινή βάρδια στις δώδεκα, όπως έκανα συνήθως, μαζί μ' έναν νεαρό γιατρό και δύο νοσοκόμες, οι οποίες βρίσκονταν στην άλλη πλευρά του ορόφου. Με λένε Σάμιουελ Νόλαν, είμαι νοσηλευτής στη μονάδα εντατικής θεραπείας και είμαι επιφορτισμένος με τον έλεγχο των μηχανημάτων που κρατούν τους ασθενείς στη ζωή. Το μόνο άτομο που μπορούσε να εμφανιστεί ξαφνικά ήταν εκείνη η κοντόχοντρη μαυρούλα, η Αμάντα Μπέικερ, η οποία εκτελούσε χρέη προϊσταμένης και που, κατά διαβολική σύμπτωση, τον τελευταίο καιρό συνέπιπταν τα νυχτερινά μας ωράρια. Ήταν υπεύθυνη όλης της ανα-

τολικής πτέρυγας, συμπεριλαμβανομένης και της εντατικής, και δεν τη χώνευα καθόλου. Μου δημιουργούσε ένα αίσθημα αηδίας, έτσι όπως μιλούσε και πλατάγιζε τα χείλη της. Και φαίνεται ότι το είχε καταλάβει, διότι την έπιανα συχνά να με παρακολουθεί από μακριά μ' ένα ύφος αντιπάθειας. Απέφευγε να μου μιλήσει, έστελνε άλλους, εμφανιζόταν όμως από το πουθενά κι έριχνε γρήγορες ματιές και εξαφανιζόταν πάλι. Μυστήριο καράβι. Αλλά τι περιμένεις από μια πενηντάρα, ανύπαντρη και, όπως ψιθυριζόταν στους διαδρόμους, ακόμη παρθένα. Δεν ήθελα λοιπόν να ξεφυτρώσει μπροστά μου ξαφνικά σαν μανιτάρι και να έχω μπλεξίματα.

Όταν βεβαιώθηκα ότι η Αμάντα Μπέικερ δεν κρυφοκοιτούσε πίσω από καμιά γωνιά, ότι δεν με παρακολουθούσε μ' εκείνο το ξινό ύφος, έσπρωξα την πόρτα και μπήκα γρήγορα μέσα. Το πιθανότερο ήταν ότι εκείνη την ώρα είχε χωθεί στο γραφείο της και σαβούριαζε χάμπουργκερ με κέτσαπ και πατάτες. Έφερα στον νου μου τα χείλη της να πλαταγίζουν και φαντάστηκα τα ζουμιά να τρέχουν από το χαρτί στα γόνατά της και αηδίασα -γεγονός όχι τόσο συνηθισμένο για μένα. Ωστόσο, ξανακοίταξα από το τζαμάκι της πόρτας, για να βεβαιωθώ ότι είμαι πράγματι μόνος, κι έπειτα χαμήλωσα κι άλλο το φως του θαλάμου. Μέσα υπήρχαν έξι κρεβάτια. Τα τέσσερα ήταν άδεια. Στα άλλα δύο ήταν ο Μπέντζαμιν κι ένας γέρος ογδόντα τριών ετών, που εδώ και μέρες μάζευε υπογραφές για τον άλλο κόσμο, αλλά δεν έλεγε να μας αφήσει. Ο γέρος δεν με ενδιέφερε, ίσως αργότερα· τη στιγμή εκείνη ο Μπέντζαμιν ήταν ο στόχος μου.

Τα κρεβάτια ήταν στοιχισμένα σε δύο σειρές, τρία από την αριστερή πλευρά του χώρου και τρία από τη δεξιά. Χωρίζονταν μεταξύ τους με παραβάν, τα οποία όμως